

[Gregersen.]

vatives politiske idé, at så stor en del af skatterne som muligt skal væltes over til de indirekte skatter — naturligvis uden at man skeler efter, hvilke befolkningsgrupper der rammes deraf. „Nationaltidende“ kan oven i købet begrunde det etisk. Bladet foreslår i konservativ ånd og netop med henblik på det da forventede og nu fuldbyrdede forlig, at der skulle lægges mere over til de indirekte skatter — og med den begrundelse, at de rammer ens. Og det er jo ubestridelig rigtigt: de rammer ens. Arbejderen betaler samme skat af øllet som direktøren, tjenestekarlen samme skat af cigareten som godsejeren og malkepigen den samme skat af kaffen som komtesen. Det er rigtigt, det er fuldkommen rigtigt — skatten er den samme uden persons anseelse og uden hensyn til placering på den økonomiske rangstige.

Jeg troede imidlertid ikke, at det var den lighed, de fire gamle partier tilstræbte. Jeg ved nok, at årene har slidt på den socialdemokratiske læresætning: at de indirekte skatter er onde skatter, der vender den tunge ende nedad. Jeg ved, at Københavns overborgmester har sagt, at han ikke var bange for større indirekte skatter, og at han troede, at man skulle til at bedømme spørgsmålet om priser og takster, indtægter gennem sporveje, gas- og elektricitetsværker ud fra fornuftgrunde og ikke ud fra propagandahensyn, men alligevel — er det nu velbetænkt at ramme så hårdt, som man gør det her? Vi har stadig den opfattelse i behold, som andre altså har vræget, at skat pr. hoved — således at man rammer forsørgeren med den store familie og den lille indtægt uforholdsmæssig hårdt —, at en sådan kopskat er en ond skat, og vi vil ikke medvirke til dens gennemførelse. Vi vil klart og afgjort gå imod.

Nu skal forbruget indskrænkes, det vil sige, at det er befolkningens forbrug, der skal sættes ned. Det gamle råb om at spænde livremmen ind lyder fra offentlig side til befolkningen. Jeg tror, de fire gamle partier vil få det svar tilbage: gør det selv. Det er det offentlige, der spiller rollen som ødeland og ikke borgerne. Venstre, radikale og konservative var da også før valget enige om, at det ikke var skatter, vi trængte til, men at komme ned med skatterne, og venstres gamle finansekspert — sådan kan man vel nok betegne det ærede medlem hr. Jensen-Brobj, hvem posten som formand for finansudvalget er betroet — udtalte jo før valget, at der kunne spares 600 mill. kr. på finansloven. Andre nævnte også betyde-

lige omend mindre beløb, der kunne spares. Denne betragtning er ikke ny for retsforbundet. Vor betragtning er den, at det offentlige kun kan bruge penge til fælles formål, men at erhverv og enkeltpersoner må klare deres egne private foretagender med deres egne penge uden tilskud eller støtte fra staten, hvilket vil sige fra andre i den forbindelse sagesløse mennesker.

Denne synsmåde, dette retssynspunkt vinder da også stigende opmærksomhed i befolkningen, og det, der sker i disse dage, er en dom over det gamle styre, der ikke vil undlade at sætte sig spor. De 4 milliarder kr., som vi er nået op på i skat her i landet, er ikke nok. Det er ikke nok, og det bliver aldrig nok, før retsforbundets synspunkt slår igennem.

Man siger altså, at befolkningens forbrug er for stort — den forrige regering sagde det, og denne regering siger det —, og derfor må befolkningens købekraft sættes ned. Og man må gøre det til bunds, og derfor må der et bundt indirekte skatter med, der kan ramme de små. Samtidig hermed giver man dog tilskud til forøgelse af købekraften. Jeg skal her nævne nogle få tal, som vi har fået opgivet. Vi giver tilskud til rugbrød 55 mill. kr., vi giver til konsummælk 5 + 30 mill. kr., vi giver et sukkertilskud på 20 mill. kr. — ialt 110 mill. kr.

Det er jo alle bekendt, at der under de nu førte forhandlinger har været drøftet forslag om at ramme landbruget på en eller anden særlig måde, men at man har ladet det ligge. Ikke desto mindre har de partier, der har været inde på denne tanke, for få dage siden i finansudvalget stemt for, at staten skulle give et tilskud til landbruget på 18 mill. kr. til billigørelse af salpeter, der indføres fra Norge, og skønt man vil begæne forbrugsevnen, har de samme partier ligeledes for få dage siden i finansudvalget øget mælkertilskuddet med 5 mill. kr. Jeg nævner det, fordi det altså helt ned til de sidste dage viser, hvilket rod der er i skufferne, specielt i den, der bærer etiketten: „Ned med skatterne!“. Man indskrænker, og man forøger i een pærevælling. Man tager skatter, og man giver tilskud. Der kan dog ikke være nogen mening i at sige, at man vil inddrage befolkningens købeevne og så samtidig give den tilskud til at købe disse varer for. Den forrige regering kaldte dette for planøkonomi; jeg ved ikke, hvilket navn denne regering har givet det.

Hvis man nu for at få en vis orden i sagerne havde taget de nævnte tilskud på